

sker i velfærdssamfundet i denne finanslovaftale. Næh, man beslutter sammen med sin spindoktor eller sin ikke-spindoktor, at nu skal vi diskutere skat, og så kører man kun på skat. Hvor er velfærdsbudene? Hvor er velfærdsdiskussionen? Eller fandt man ud af, at man havde et dårligt kort på hånden, fordi det ikke var nok at råbe om valgfrihed, det var ikke et tilstrækkelig præcist bud? Jeg ved ikke, om fru Pernille Sams har svar på de spørgsmål, der blev stillet.

Skatteflugten er ikke noget stort problem i Danmark. Regeringen har erhvervspolitiske bud, der rækker noget videre end det, vi hidtil har hørt fra De Konservative. I går, erindrer jeg, var De Konservative ikke engang i stand til at støtte dk21, der er fyldt med små og større erhvervspolitiske tiltag, som viser, at dansk erhvervsliv er på vej ind i fremtiden, og Erhvervsministeriet støtter det.

Men når man hører fru Mariann Fischer Boel eller fru Pernille Sams, ja, så får man indtryk af, at skattepolitik og erhvervs politik er det eneste; der er så meget andet, der skal på.

(Kort bemærkning).

Jens Vibjerg (V):

Finansloven er også udtryk for politiske aftaler på en række områder. Vi har i år oplevet en regering, der ikke bare har været optaget af at lave aftaler, men også har haft et behov for at lappe på et særdeles flosset image, så stort et behov, at man har begået klokkerent forligsbrud på aftalen med firkløveret om finansloven for 1999.

Jeg vil godt spørge den socialdemokratiske ordfører, hvordan han som finansordfører har det med at bryde forliget. Vi er vant til, at regeringen bryder løfter til borgerne, men det er uhørt at bryde forlig i Folketinget. Jeg vil gerne høre, hvordan finansordføreren har det med det.

(Kort bemærkning).

Eva Møller (KF):

Den socialdemokratiske ordfører talte i sit indlæg om, at det handlede om frihed og muligheder for de danske familier. Jeg indrømmer blankt, at enhver dansk familie med et gennemsnitligt olieforbrug har fået en ekstra regning på 7.000 kr. i forhold til prisen, da pinsepakken blev indgået. Det er selvfølgelig også en form for frihed.

Baggrunden for dengang at lave øgede afgifter på oliepriserne var, at olieprisen var steget mindre end de øvrige forbrugspriser. Nu ser vi,

at forbrugspriserne er steget mindre end oliepriserne. Jeg spørger Socialdemokratiet: Vil man tage konsekvensen af det og sætte energifgifterne ned?

Man kunne derved også hjælpe det samlede danske transporterhverv, som er hårdt ramt af dieselafgiften. I Holland og Frankrig kan man finde ud af at sætte dem ned.

Man kunne hjælpe det danske gartnererhverv, som har samme problem. Give dem friheder og muligheder. Jeg synes, at det ville klæde regeringen at bruge den frihed og den mulighed, de har, gennem at skovle 3,6 ekstra milliarder ind fra DUC, til at give nogle af dem tilbage. Friheden og muligheden er regeringens.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Grønne afgifter er røde skatter. Det har været kendt længe i befolkningen. Og nu er det åbenbart også kommet til regeringens kendskab. Jeg noterer mig den 5. december i Politiken, at skatteminister Stavad bliver citeret for at have sagt: »Jeg tror faktisk, at en hel del af vores badwill knytter sig til grønne afgifter.«

Det tror jeg regeringen har ret i. Om det nu skyldes, at man på krisemøder har diskuteret igennem, hvordan man får det bedre med befolkningen, ved jeg ikke. Men det, der bekymrer mig, er, at skatteministeren siger i samme artikel: »Det er min opfattelse, at vi ikke med accept kan hente meget mere på grønne afgifter på familierne. Jeg fornemmer, at mange mener, at smertegrænsen er nået.«

Ja, det er den for længst, og jeg er glad for, at også Socialdemokratiet har fundet ud af det. Men er det sådan, at det skal tages som udtryk for, at det er en garanti fra regeringen, at nu er det slut med at lade de grønne afgifter stige, eller er det bare til lejligheden, den lige siger det, for befolkningen er så grundigt træet af grønne afgifter, som jo vender den tunge ende nedad og rammer de svageste familier hårdest?

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Det lykkedes mig ikke at fange, hvad det var for et forlig, hr. Jens Vibjerg omtaler, der skulle være brudt. Jeg og Socialdemokratiet har ikke brudt noget forlig.

Har vi indgået et forlig, som man mener vi har brudt, så plejer man jo altid at råbe op med det samme, som det skete med SFO, og der har vi jo accepteret det. Og da vi foreslog, at vi også